

[Helge Larsen.]

jo kan betyde, at et vist areal kan udlægges til sommerhusbebyggelse, til ferieanvendelse, medens et naboareal eller et areal, der ligger nær ved, ikke kan det. Det er naturligvis rigtigt, det er jo følgen af en planlægning; men har det ærede medlem overset, at nøjagtig det samme sker, hvis man ikke har nogen planlægning? Der sker det blot gennem en almindelig markedsbedømmelse af disse arealer. Det er jo det, der er sket hidtil i masser af områder. Det er det, der er sket f. eks. på Als, hvor Danfoss fabrikkens anlæg har medvirket til at give dette område en helt anden værdi end tidligere. Man kunne meget vel tænke sig, at der har været andre områder i Jylland, hvor man gerne havde set dette, men her er der ingen, der finder det urimeligt, at der er sket, om man vil, en forskelsbehandling mellem grundejere på Als eller et sted inde midt i Jylland, for her er det efterspørgslen efter jord, der er årsagen til denne forskelsbehandling. Der er altså i princippet overhovedet ingen forskel på det af det ærede medlem fremhævede og det, der sker ved de dispositionsplaner, som lægges i henhold til fredningslovgivning og byplanlovgivning.

Der er blot sket det, at man i henhold til byplanlovgivning og fredning får en planlægning, der søges lagt efter et samfundsmæssigt synspunkt. Med den udvikling, der er i gang, og med den befolkningstilvækst, vi har, er det efter mit partis opfattelse en nødvendighed at gennemføre en sådan lovgivning og planlægning. Jeg skal derfor anbefale gennemførelsen af ændringen til § 22 i naturfredningsloven samt de ændringer, der foreslås til lovens § 1, hvorefter det egentlige formål med naturfredningsbestemmelserne udvides således, at der også bliver adgang til at foretage fredning i større udstrækning til nationalpark eller kulturpark, hvad man nu vil kalde det.

Jeg finder, at denne ændring i formålsbestemmelsen er rigtig og påkrævet, og jeg

kan dermed anbefale lovforslaget til videre behandling.

Vivike: Da vi ændrede naturfredningsloven i 1961, blev den nye lov resultat af et kompromis med venstre og de konservative. Det blev dyrt for Danmark, fordi dette kompromis betød større ødelæggelser af naturen siden da.

De to partier fik indføjet stk. 2 i § 22, som fortolkes på den måde, at der skal gives erstatning. Nu siger det ærede medlem, hr. Jens Chr. Christensen godt nok, at der er jo ikke udbetalt nogen erstatninger ifølge § 22, og hvorfor har regeringen egentlig sådan hast med allerede nu at foretage en forbedring af naturfredningsloven? Nej, det er der muligvis ikke, men dette famøse stk. 2 i § 22 har bevirket, at fredningsnævnene har været bange for, at ejerne havde ret til erstatning, og derfor har de givet udstykningstilladelser, hvor de ellers ikke ville have gjort det.

Det ærede medlem hr. Thestrup siger, der skal gives erstatning; det vil hans parti holde på. Jeg er af den opfattelse, at ødelæggelse af Danmarks natur er en forbrydelse, og jeg kan ikke fatte, at man skal betale penge for at få folk til at lade være med at begå forbrydelser.

Socialistisk folkeparti fremsatte i 1962 forslag om, at man fjernede stk. 2 i § 22, og nu har regeringen fremsat forslag om, at man fjerner dette stykke. Det vil jeg gerne sige den højtærede kulturminister tak for, så meget mere som ministerens forslag jo indeholder andre punkter, der absolut betegner et fremskridt.

Jeg vil håbe, at regeringen vil benytte det store flertal, den har her i tinget, til at gennemføre sit lovforslag, og benytter den flertallet, så vil socialistisk folkeparti tage sit lovforslag tilbage, men jeg må fraråde kompromis, for jeg tror ikke, vi får andet ud af et kompromis end en halv løsning.

Jeg kan på socialistisk folkepartis vegne